

UZONI HÍRLAP

XII. évfolyam, III. szám, 2016. december

Uzon község hivatalos honlapja: www.ozun.ro

Gerinceltörésben

„Elmém csak tévelyeg széllel kétségben,
Mint vasmacska nélkül gálya a tengerbe
Kormányeltörésben,
Nincsen reménysége...”

(Balassi Bálint)

Dálnok hajdan kiemelkedő gazdag település volt Háromszéken, nemes székelyek lakták évszázadokon át. A Bodok-hegy keleti lábánál, a Kézdivásárhely felé vezető út közelében terül el. Virágzó gazdaságok, nemes egyszerűségükben pompás kúriák, ritkaság számba menő székelykapuk gazdagították. Ám azzal is büszkélkedhetett, hogy a magyar történelemben, művészetben jelentős személyiségek szülőföldje lehetett. Nincs magyar, aki ne tudná, hogy itt született ama híres Dózsa György, akinek a történelemben az a szerep jutott, hogy az ő lázadása, a bosszúból fakadó „hadjárata” elindította a magyar királyság szétesését, az ország későbbi feldarabolását, és akire a közelmúlt történeírása urai ellen lázadó parasztvezér szerepét osztotta. De innen származott a 20. század két jelentős katonája is, Dálnoki Veress Lajos, a II. Magyar Honvéd Hadsereg parancsnoka, és kortársa, Dálnoki Miklós Béla, az I. Magyar Hadsereg parancsnoka, miniszterelnök.

- folytatás a 4. oldalon -

Egyik testvérünknel – Sepsimagyaróson

Sepsimagyarós több kis faluból álló – Bikfalva, Lisznyó, Lisznyópatak, Sepsimagyarós, Szentiván-laborfalva, Uzon, Vesszőstelep – közösség tagja, melynek székhelye Uzon (Románia, Kovászna megye).

Mezőhegyes egyik szimbólumát, a juharlevelű (kanadai) platán csemetéket kívántunk az uzoni polgármester, **Dr. Ráduly István** kezdeményezésére Magyaróson, Uzonban és Bikfalván ültetni. Magyaróson, mert ő a testvérünk, Uzonban, mert ott hozzák a döntéseket, Bikfalván, mert ott lát vendégül – nem is akárhogyan! – a polgármester úr a családjával a saját panziójukban.

Több mint két éve megvásároltam a csemetéket. (Igaz, valami ördögösség révén három helyett kettőt. Így eggyel adós vagyok. Tavasszal pótlom.) Most, 2016. november közepén, sikerült kiszállítani Mezőhegyesről Uzonba.

Nem akárhogyan! Még most is könnyek gyűlnek a szemembe, ha belegondolok.

- folytatás a 3. oldalon -

Hasznos telefonszámok:

Uzoni Állami Rendőrség: 0731029189
Uzoni Helyi Rendőrség: 0754073972
Közvilágítással kapcsolatos hiba bejelentés: 0267351009
Uzoni Önkéntes Tűzoltóság: 0754073971
Ívóvíz- és szennyvízszolgáltatás (Sepsiszentgyörgyi Közművek): 0267351390
Közszállítás (Linka Trans, autóbuszjáratok): 0743872420
Hulladékgyűjtés és szállítás (Tega): 0267315393

Tisztelt Polgárok, kedves Olvasó!

Örömmel ülök íróasztalomhoz és osztom meg Önökkel mindazon gondolataimat, amelyek talán közérdekűek és figyelemre méltóak. Most, az év vége közeledtével egy újabb számvetést készíthetünk mindannyian, ahol a megvalósításokat kipipáljuk, illetve az elmaradt vagy félíg megoldott feladatok hátráltató tényezőit újra

átgondolva, a megvalósításuk érdekében beütemezzük a következő évre. Ilyen fékező, hátráltató tényező lehet: a pénzhiány, a nem megfelelő hozzáállás, kedvezőtlen belső vagy külső körülmények, a botladozó egyetértés, széthúzás, irigység, stb.

Községünkben ez évben is számtalan kisebb vagy nagyobb jelentőségű megvalósításnak lehetünk tanúi, amelyek összességükben közösségünk életszínvonalát emelték. Megemlíteném a községi könyvtár (volt orvosi rendelő) teljes körű átépítését és bebútorozását; Uzonban – Alszegben - a járda megépítését (itt soha nem volt járda!); az uzoni és a lisznyói I. és II. világháborús emlékművek, valamint a lisznyói műemlékpark kerítésének felújítását; a lisznyópataki kultúrotthon alapjának a megerősítését; a sepsimagyarósi kultúrotthon előtti park terméskő és kopjafás bekerítését; a polgármesteri hivatal előtti lépcsőbejárat teljes átépítését és még mindig nem merítettem ki a munkánk eredményeit. Nem szabad megfeledkeznünk a bikfalvi kultúrotthon nagyméretű átépítéséről sem, melynek munkálatai már folyamatban vannak és jövő év augusztusára fog elkészülni. De talán mégis a leghatékonyabb eredmény a szennyvízhálózatra való egyéni rácsatlakozások kivitelezése Lisznyóban és Bikfalván (több mint 450 csatlakozás). Ennek költségeit is a Világ Banktól nyertük.

A 2016-os év, egyben az Európai Unió 2014 – 2020 közötti pályázati pénzek lehívásának a kezdete volt, amelyre minden felelős önkormányzat már 2014 -től el kezdett felkészülni különböző infrastrukturális tervekkel / pályázatokkal. Uzon község, ez évben

a következő nagy volumenű pályázatokat készítette elő és nyújtotta be finanszírozásra a gyulafehérvári 7. EU régióközpontba: uzoni Pünkösti kúria teljes körű modernizálása (500.000 euró); a községi ivóvízhálózat bővítése (Uzon - Lisznyó - Bikfalva) és modernizálása (1.000.000 euró). Uzon utcáinak (aszfaltozás, esővíz levezető sáncok, járdák készítése) és Bikfalva utcáinak (aszfaltozás) a modernizálását tartalmazó projektet (1 000 000 euró) nem lehetett még érvényesíteni, ugyanis az erre a célra kiírt országos pénzkeret a pályázat megnyitásától számított 5 perc alatt elfogyott és hiábavalónak tűnt bármilyen próbálkozás az internetes pályázati feltöltéssel mert a rendszer nem fogadott el senkit. Folyamatban van egy napközi óvoda pályázati dokumentáció elkészítése is, amelyet az első kiírásnál érvényesíteni szándékozunk, ezzel megoldódna az óvoda helység hiány problémája. Megrendeltük az uzoni halottasház felépítéséhez szükséges tervet – dokumentációt, ugyanis a Református Egyház által elkészített terv, amelyet átadtak a Polgármesteri hivatalnak építkezési engedélyeztetésre nem volt szakmailag megfelelő és nagyon hiányos volt, ezért a Kovászna Megyei Tanács urbanisztikai osztálya visszautasította, nem fogadta el, így hát kénytelenek voltunk új terv közbeszerzését lebonyolítani, amely ez év decemberében

készül el. Ezt követően következik az építkezési engedélyhez szükséges hatósági jóváhagyások megszerzése (legkevesebb 2 – 3 hónap), majd a kivitelezési munkákat közbeszerzése.

Ebben az évben is a Helyi Tanács 250 000 lejt különített el az uzoni ravatalozó építésére, amelyet a fenti okok miatt, na meg a uzoni Református Egyházközség részéről a területátadást bizonyító szerződés késői aláírása végett nem tudtunk felhasználni. Reményünket fejezzük ki és bízunk abban, hogy ezentúl semmiféle akadályt nem kell majd legyőznünk és tavasszal kezdődhet a várva várt építkezés. Ezzel párhuzamosan Lisznyóban is el szeretnénk kezdeni egy halottasház építését.

Ebben az évben el akartuk indítani a szentivánlaborfalvi járda építését is, amire amúgy már ez év elején 200 000 lejt ütemeztünk be, de sajnos a kivitelezési terv elkészítése, valamint a szükséges hatósági jóváhagyások (több mint 12) az építkezési engedély megszerzéséhez még a mai napig nem oldódtak meg (csak a Nemzeti útas jóváhagyásra 3 hónapot kellett várni!). A beruházás összértéke meghaladja az 1,2 millió új lejt, amelyet teljesen a község költségvetéséből szándékozunk fizetni, a befektetést három szakaszban, három év alatt fogjuk kivitelezni.

- folytatás a 6. oldalon -

Karácsonyra készülünk

Az adventi szent idő, arra szolgál, hogy előkészüljünk Urunk megszületésének ünnepére, a Karácsonyra. A Karácsony előtti négy hét: a lelki ébredésre, bűnbánattartásra, lelki megtisztulásra sarkal bennünket.

Egyházi énekünk is a lényegre figyelmeztet: „Ébredj ember mély álmodból, Megszabadulsz rabságodból, Közelít már üdvösséged, Eltörlik már minden vétked.”

Különben, életünk jeles eseményeire is komolyan fel kell készülnünk. Így a diák szorgalmas tanulással készül a továbbtanulásra, az ifjú a pályaválasztásra és a házasságra. A felkészületlenség kudarccal végződik, amit senkinek sem kívánunk.

Várni valakit, akit szeretünk, mindig nagy öröm. Mi Krisztusra várunk, ami aktív várakozást jelent. Karácsony böjtjében vagyunk, amikor tilos a zajos

mulatozás, egy szóval: kevesebbet a testiekből és többet a lelkiekből. A napfelkelte előtti miséket „rorate miséknek” hívjuk.

Karácsony böjtjében: többet és mélyebben imádkozunk, hétköznap is nem csak vasárnapokon résztveszünk a szentmiséken, szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járulunk, naponta olvassuk a Szentírást. Ebben a szélben próbáljuk

irányítani hozzátartozóinkat.

Az adventet a virrasztás, az ébrenlét jellemzi, akárcsak a jó katonát, aki minden eshetőséggel számol s ezért nem érheti meglepetés. Krisztus Urunk figyelmeztetése mindannyiunknak szól és örökérvényű: „Virraszatok tehát, mert nem tudhatjátok, mely napon jön el a ti Uratok.”

Az aki így cselekszik, az örvendhet boldog Karácsonynak.

Az új egyházi év küszöbén, mindenkinek kívánunk egy áldott és örömteljes Karácsonyt és boldog új évet, az Ég Urától.

**IMÁDSÁGOS SZERETETTEL:
ALBERT IMRE, PLÉBÁNOS**

Kedves karácsonyt váró Testvérek!

Az üzletekben már novemberben hirdetik a karácsonyt. Alig töröltük le az emlékezőkönnyeit a temetőkertek kapujában, hazafelé már karácsonyi kirakatokból integet felénk a sok-sok akciós termék, természetesen minden árleszállítással. A nagy bevásárló központokban katonás rendben szalutálnak a csokimikulások, körülöttük szebbnél szebb karácsonyfa díszek, de egy kicsit másfajta angyali ének szól a kínai zengőlámpácskák nyelvén: ó szép fenyő, ó műfenyő... s mellette készen összeállított karácsonyi ajándécsomagok várják azokat a kedves vásárlókat, akiknek esetleg már nem jutna ideje a gondolkodásra, hogy kinek mit ajándékozzon, kit mivel lephetne meg, ki hogyan tudná kifejezni szeretetét, odafigyelését, vagy csak egyszerűen letudni a kötelességszerű karácsonyi protokollt.

Igen ez a modern karácsonyi ráhangolódás. Aztán szenteste, ha a szívedet is ráhangolod, akkor ha csak néhány órára is, de minden megváltozik. Magával ragad a betlehemi történet, az éjszaka titka, a születés csodája, a szeretet illata. Mint egy emlékenedobozt, elővesszük a régi karácsonyok élményeit.

Fülünkbe muzsikál az

angyali ének, de ez nem hangszórók hangja, hanem a gyermeki lélek emlékenéje, amikor még tisztán és őszintén tudtunk örvideni a fazékbafojt és tavalyi gondosan megőrzött színes papírokba újracsomagolt szaloncukros fenyőfának, amikor még volt becsüje az aranydióknak, és volt szava a templomba hívó ünnepi harangzúgásnak. És lélegzetünket visszafojtva kerestük a betlehemi gyermeket, pásztorokként, három királyokként, és megfogadtuk, hogy ha elmúlik karácsony, mi akkor is szeretni fogunk, akkor is a betlehemi csillag vezet, és újra és újra rátalálunk a betlehemi gyermekre, a szeretet útjára... és soha nem engedjük el többé egymás kezét... de elmúlik karácsony, lassan lelopkodjuk a zselét, s a díszektől megfosztott, a színét, illatát, leveleit hullató, utcára kidobott karácsonyfából kardot faragnak a gyermekek, jó móka ez is, de ez már háború.

És a karácsony bizony nem háború. Nem az ilyenfajta igazságkeresés, tülekedéssel, durva szavakkal, hisztériával. A békeségyszerzés szeretetteljes, csendes, alázatos, türelmes, mindent adni akaró pillanata, alkalma. Nem csak három nap, nem csak egy este, hanem a mindennapok-

ban is. Azokban a szürke hétköznapokban is, amikor ki kell színeznünk önmagunk és mások életét, nap mint nap föl kell díszíteni életünk karácsonyfáját egy-egy jószágdióval, szeretetalmával, és megőrizni színét, illatát a fának, hogy ne kelljen belőle kardot faragni. Minden nap oda kell állni a jászolbölcső mellé, és le kell tenni szívünk szeretetének, hitünknek aranyát, tömjénjét, mirháját.

Elszáll az angyali ének. Talán azért, mert ideig-óráig vagyunk gyermekek, s inkább gyermekek mint őszinték és tiszták. A karácsony gyermeki, de nem gyermetes. Nem gügyögés. Az angyali ének, nem álomba ringató altatódal, hanem a szennyében pörgő világot megállító figyelmeztetés: lehet másként. A reménytelenek fölrazása, vigasztalása: ne féljete, velünk az Isten, Üdvözítő született ma nektek.

Ha ez a szép rege igaz hitté válna... a karácsony hitünk próbája is. Rajtunk múlik, hogy mese marad-e, vagy valósággá válik a mi hitünk által.

Segítsen ebben mindannyiunkat a Gondviselő Isten. Legyen áldott, békés karácsonyunk!

**BUZOGÁNY CSOMA ISTVÁN,
UNITÁRIUS LEKÉSZ,
SZENTIVÁNLABORFALVA.**

Az Isten a békességet, a szeretetet hozta a világra

Sokan és sokszor kérdezték meg, miért kellett Istennek Fiát elküldeni erre a földi világra. Ha szívek és vesék vizsgálója, akkor talán más módon is megtudta volna váltani a világot. Ilyen és hasonló kérdésekre csak akkor kapunk igazán választ, ha magunkba nézünk. Olyan életet élek-e, olyan világban élek-e, melynek nincsen szüksége megváltásra, megtisztulásra. És ha így állok a dolgok mellé, bízva, más szemmel nézem a karácsony történetét. Isten mindent megtett, hogy az Isten képén teremtett ember igazi, testvéri szeretetteljes életet éljen. De nem ez történt. Szeretetlenység, irigység, kapzsiság uralkodott, sőt sokszor az ember magát képzelte isteni szerepbe. Bethlehembe egy csillag mutatta meg a jászol felé vezető utat. Egy kisgyermek, aki békét, aki szeretetet hoz a földi világra. Ma a református templom tornyán levő csillag emlé-

keztet arra, hogy Isten fia hív, hogy Ő más békességet, más fajta szeretetet és életet ígér a benne bízó embereknek. Félelem nélküli világot, ahogy az angyal hirdette: Ne féljete, mert íme hirdetek nektek egy örömet, ahogy a mennyei seregek sokasága megjelenik az angyallal együtt és dicsérik az Istent. *“Dicsőség a magasságban az Istennek és a földön békesség és az embereknek jóakarata”*

Luk. 2:14.

Igen, az Isten a békességet, a minden érzelmet fölülhaladó szeretetet hozta a világra. Karácsonykor erre gondolj:

“Úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, hogy aki benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

**DERZSI GYÖRGY,
REFORMÁTUS LEKIPÁSZTOR,
LISZNYÓ**

Nagy várakozás

Új adventhez érkezünk, új karácsonyt várunk! Arra a kérdésre válaszolva, hogy kit várunk bizonyára mindannyian tudjuk a feleletet: Jézus Krisztust várjuk! Vizsgáljuk meg, hogy ki Ő, és, hogy miért várjuk Őt?

Az emberiség egyik legfontosabb kérdése, hogy kicsoda Jézus. Maga az Úr is kérdezi tanítványaitól: „kinek mondanak engem az emberek és ti kinek mondotok engem?”

Sok ember számára Krisztus bizony keveset jelent. Tudnak róla egyet-mást, érdekesnek is tartják személyét és történetét, esetleg hasznat is húznak belőle, de szívük mélyén igen keveset, vagy éppen semmit nem jelent Jézus.

Vannak akik őszintén elismerik Jézus nagyságát, de csak mint emberi nagyságot. Nagy prófétának, tanítónak, csodálatos gyógyítóknak tartják Őt, aki méltó a tiszteletre és érdemes követni Őt. Hiábavaló az advent és a karácsony még ebben az esetben is, hogyha Őt csak egy egykor élt Mesternek tartjuk, aki 2000 éve elvégezte feladatát és küldetését és most történelmi hőssé emelkedett.

Jézus él! Ő az én Krisztusom és Megváltóm! Ez lehet az egyetlen helyes felelet és vallomás, amelyet a főntebb feltett kérdésre válaszul adhat a keresztyén hívő ember.

Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó! Ezzel az ujjongó felkiáltással tettek bizonyosságot hitükről az őskeresztyének. Tudták, hogy mit lehet nyerni Jézustól, mit hoz Ő ennek a világnak. Megváltást, életet és megoldást hoz! Nemcsak akkor, most is! Ő maga a segítség és a segítő. Tud éhséget csillapítani, boldogságot és örömet adni ennek a kiégett világnak. Mindezt nem pusztán átnyújtja, hanem velünk és rajtunk keresztül kívánja megadni.

Így lesznek igazak ránk nézve is az apostol szavai: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!”

A karácsonyi örömmünk akkor lesz teljes, ha tudjuk mondani a megszületett betlehemi gyermekre: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Ez az élő Krisztus ragyogja be és szentelje meg életünket ebben az adventi beteljesedésben!

**SEPSIMAGYARÓS, 2016. ADVENT HAVA
DEÁK BOTOND BESZOLGÁLÓ LEKIPÁSZTOR**

Egyik testvérünknel – Sepsimagyaróson

- folytatás az első oldalról -

Ráduly István kamionos barátja, hazafelé menet vette át Makón a csemetéket. **Ács Józsiék** iskoláztatták a vásárlást követően. Az átvételre jelzett nap előttin kivették, gondosan becsomagolták, elvitték a Mezőfémbe, **Jeszenka Zolihoz**. Zoli másnap egész nap várta, hogy csengjen a telefon, mikor és hová viheti a csemetéket. Nem csengett. Telefonok, mi a helyzet? A kamionnak le kellett állni, nyugodtan várjon tovább Zoltán. Ruhástól dőlt le telefonnal a kezében. Hajnak 2.30-kor szólalt meg a telefon, hogy egy óra múlva legyen Makón a benzinkútnál. Zoli fel a teherautóra, irány Makó, benzinkút, kamion, kamionos - ismerték egymást, mert Uzonból a játszóteret is ez az úr hozta, és akkor is Zoli volt a közreműködő - kézfogás, csemete át, kézfogás, Zoli vissza 3,30-kor Mezőhegyesre, csemete pedig Uzonba. (Azt mondanom se kell, hogyan vártam Szegeden Zoli hívását! Végre nálam is csengett.)

Amikor megtudtam a csemete átadás körülményeit, csak az járt a fejemben: kevés ilyen lovagias embert ismerek, mint **Jeszenka Zoltán!** Nekem ő az év lovagja!

Nos, a csemeték hazaérkeztek

No, de én is menjek, együtt ül-tessük el! Megtudtam: igen na-gyon szervezkednek Uzonban és Magyaróson. Mégsem való, hogy egyedül engem ünnepejenek! Egyszerű, de annál nagyobb delegációnk: **Nagy István** és felesége, **Gál Mária** és jómagam.

Marusz megfelelő módon őrizte a több mint két éve a Családsegítőbe vitt könyveket és **Kocsárdiné Járasi Erika** védőnőnk által adott ruhaneműt, valamint további gyűjtést kezdeményezett, az igazgatóhelyettes asszony szintén. Hozzám, Szegeden és Szegedre, az én barátaim is hordták az ajándékokat.

Jelentős támogatással és saját forrásból utaztunk.

Támogatóink: **Ács József, Dobos György és felesége, Gál Mária, Jeszenka Zoltán, Kovács Tibor, Makra Andrásné Majoros Etelka, dr. Muksi Hajnalka, Mundruc Szabolcs és családja, Nagy István és felesége, Paulik Árpád és felesége, Raffai Andrea és családja, Vargáné Szűcs Márta.**

2016. december 2.

Alig bírtuk a kocsi csomagtartófedelét becsukni, Évi és Pisti között még dobozok az ülésen is, Marusz előtt a lábánál is csomagok. A határnál csak bepillantottak, és már mehettünk is tovább. 7,30-kor indultunk

Mezőhegyesről és pontban 15 órakor értünk Uzonba. Még egy fél óra – a szokatlan havas hegymenet miatt – Bikfalvára, félúttól egyedül, mert Éviék úgy döntöttek, mivel közel a szálloda (!), gyalog jönnek. Persze a szálloda nem két kanyar után, hanem hat kanyar után következett. A szálloda kapuja tárva-nyitva. Dudáltam. István és Helénke (a polgármester és felesége) meglepve szaladtak ki. Nem vártak ilyen korán. De hol vannak a többiek? Jó 10 perc, mire a triót megláttuk fölfele baktatni. Ölelkezés, amolyan igazi! Tényleg szeretetteljes! Remek szállás, főséges ebéd. Érkeznek a magyarósiak! **Bartha Zsuzsa** asszony, nyugalmazott tanárnő, akinek Sepsimagyarós és Mezőhegyes testvérséget köszönhetjük, **Vajda Éva** a férjével, **Gál Zoltánnal, Gál Erika** tanárnő és Magyarós tanácsosa **Kovács Zsombor**. A ZSOMBI. Ölelkezés. Ez is igazi! Örülünk egymásnak! Szeretjük egymást! Úgy 10 óra tájban hagytuk abba a tracspartit, azzal, hogy másnap is nap lesz. (Lefekvés előtt még kb. negyed óráig nyomatok ki a vizet a szélvédőre, nehogy be- és szétfagyjon reggelre. Erről megfedekeztem! Másnap összedobnak néhány liter fagyállót!)

SEPSIMAGYARÓSON A TÁJHÁZ UDVARÁN ÜLTETTÉK EL A PLATÁNFA CSEMETÉT

ber nem engedte a gépeket a földekre. Persze, láttunkra lejön, s már tessék is be mesés széke-lykapujukon. Az asszonyok – Zsombi felesége, Marika, Erika sógornője, Enikő és persze a ház asszonya, Erika főztek, terítettek. Gyermekeik kedves ismerősként köszöntik Éva nénit! A kölcsö-

szint. Rövid üdvözlés, majd a mintegy negyvenegynéhány jelenlévő mindegyike dob a csemete tövéhez 1-1 lapát szeretetteljes földet. Némi pálinka a fázósaknak, aki még nem látta a fantasztikus körülmények között létrehozott és nagyszerűen berendezett tájházat,

üdvözlő szavakat, majd az uzoni óvodaudvar kellős közepére is elültetjük a juharplatán csemetét. Itt is mindenki dob 1-1 lapát szeretetet! Az óvodában kedves vendéglátás, majd szaladunk haza Bikfalvára átöltözni, hogy az esti hangversenyre illőn és időben érjünk vissza. Mindkét fúvószenekar nagyszerű összeállítást játszott! A vastaps nem maradt el. Magammal vittem egy Mezőhegyest bemutató korábbi prezentációt. Előző este igyekeztem aktualizálni. Nem menttettem el, úgyhogy az eredeti ment le, míg a zenekarok játszottak.

December 4.

Kis ráadás alvás, reggeli és irány haza. Röpké megállás az óvoda melletti pékségnél. Kürtöskalács nélkül mégsem mehetünk haza! Még ráadást is kaptunk! Néhány felvétel is készüljön már a délelőtti nap-sütésben fürdőző körbekerített platáncsemetéről! Úgy féltizen-egykor indultunk. Magyar idő szerint 17 óra tájban Mezőhegyesen voltunk, majd az autópályán még 40 perc és Szegeden voltam. Azonnal a legközelebbi benzinkúthoz mentem, autómosatás, fagyállóval feltöltés, és haza a közeli Felső Tisza parti lakásomba. Jóleső, elégedett fáradtsággal ültem le. Nagyon szép út volt! Örültem, mert kölcsönösen örömet szerezünk egymásnak!

Delegációnk valamennyi tagja nevében mondhatom: a legnagyobb elismeréssel és hálával adózunk drága magyarósi, bikfalvi és uzoni barátainknak! Szeretetteljes, törődéseket, gondoskodásokat megható!

Isten áldjon valamennyiőtöket!

MEZŐHEGYES-SZEGED,
2016. DECEMBER 6.

TISZTELETTELJES SZERETETTEL:
KOVÁCSNÉ BÖBE

UZONBAN AZ ISKOLA UDVARÁN TART MAJD ÁRNYÉKOT A MOST FÖLDBE KERÜLT FIATAL PLATÁN

December 3.

10 órára **Gál Zoltán** és felesége **Vajda Éva** szalmaházánál "kopogtatunk". A hatalmas nap-pali hatalmas asztalát üljük körbe. Általam nem ismert történeteket hallgatunk, persze olykor viccel nyomatékosítva. Sajtók, pörkölt dió, teák, kávé és szó, szó, szó – elrepült az idő. Még fagyálló a szélvédőmosó tartályába, ajándékok átadása (mert miért ne felejtjük a csomagtartóban), és irány Erikához, ebédelni. **Gál András** a házuk előtt az egyik nagygépen. A törökbúztát be kellene már takarítani. Se október, se novem-

nös iskolai táborok nem múlnak el nyomtalanul!

Mondanom se kell, hogy igen finom ebéddel kínáltak bennünket! Itt se tudtunk eleget beszélgetni, indultunk a Tájház udvarára, a kanadai platáncsemetét elültetni. (Kész szerencse, hogy nem északi sarki fenyő! Várhattuk volna, míg mínusz 40 fok lesz!) Az udvarból sebesen jön ki a kistherautó. Valami Uzonban maradt. Integetés, nevetés, és **Ábrahám Csaba** polgármesteri referens már visszafelé száguld. Az alpolgármester asszony, **Szabó Anna Mária** – Annuska és a községek kertész mindenese, **Beke Antal** rendezték a hely-

most bejárhatta.

Hajts az iskolához. Vagy 10 férfi hordta be a ruhaneműt és játékokat tartalmazó útításkákat! El Uzonba. Van még egy kis idő. Talán nem véletlen. **Dr. Ráduly István** polgármester hamiskásan vezet bennünket a Polgármesteri Hivatal pincéjébe.

Akár egy vár kazamatáit járnánk be! Kő és téglafalazat, pillérek, csúcsban találkozó boltívek, stílszerű bútortat. Házasságkötő, társasági összejövetelek kedvelt színhelye lett. Gratulálunk! Az uzoni csemeteültetést az oktatási-nevelési intézmény igazgatója, **Szabó Margit** asszony felügyeli. A gyerekek verseket mondanak, mi

- folytatás az első oldalról -

1949 kora tavaszának március 2-áról 3-ára virradó tragikus éjszakáján, húshagyókeddre várva Dálnok lakói megtapasztalhatták, milyen az, ha valakit elűznek otthonából, földönfutóvá teszik, nincstelenné, otthonától messzire hurcolják, a társadalom páriájává nyomorítva.

Az éjszakai csendben Sepsiszentgyörgy felől teherautók érkeztek a fáluba, halkán mozogtak, ne sejtse senki, itt vannak. Megálltak itt, ott, fegyveresek ugrottak le nyitott platójáról, és kerítést átugorva, vagy kaput bedöntve felverték a kiszemelt ház lakóit. Ott álltak a falu utcáin a környék híres kúriái, az 1844-ben épített Gaál kúria, melynek szerényebb elődjében gyermekeskedett a Márkosfalván született Barabás Miklós, a reformkor nagy festője (Édesanyja Gaál Terézia volt). A közelben az 1908-ban épített Hadnagy kúria, majd az örmény eredetű Beczásy család kúriája, akik a 18. században menekültek be Erdélybe, először Zágónban telepedtek le, majd 1848 után Lázár Mihály királybíró udvarházát és birtokát megörökölve dálnoki lakosokká váltak, az udvarháznak kúria rangot adva. Megálltak az éjszaka fegyveresei a Darkó kúria, majd a Lázár András háza előtt is, mindenkiről listájuk volt. Ahol gazdag porták, szorgalmas gazdák, gyarapodásra törekvő családok éltek, ezektől kellett mindent elvenni.

„Világosítsd föl gyermeked: a haramiák emberek, a boszorkák kofák, kasok (Csahos kutyák nem farkasok!) „Tán dünnögj egy új mesét, a fasiszta kommunizmusét.” József Attila: Világosítsd föl 1936. okt.

Azon az éjszakán Dálnokról hat családból több mint húsz embert hurcoltak el: Beczásy Imre, felesége, lánya és fia, Beczásy István, felesége, két kislánya, Beczásy Margit, Beczásy Aranka, Beczásy Ilona, Bene József, felesége, fiai: József, Dénes Zoltán, Hadnagy Gyula, felesége, Hadnagy István, felesége, lánya, fia vesztették el otthonukat örökre. (Sylvester Lajos közlése)

Bene Zoltán, 1930-ban született Dálnokon, ma csíkszeredai lakos, így idézte fel ennek az éjszakának, s mindannak az emlékét, ami ezután következett:

„Megnézem, ki az, mondja apám. Kinéz, látja, hogy ott van hat ember. Nyissa ki az ajtót, ha nem, betörjük! Kinyitotta. Bejöttek, haton voltak. Ezennel aláírja ezt a papírt, hogy minden ingó és ingatlan vagyonát átadja az államnak. Apám azt mondja, ingyen? Úgy, úgy, ingyen! Apám erre, nem írja alá, egy életem keresztül a nagyapja, apja dolgoztak ezért, ő is, mióta az eszét tudja, s most elveszik tőle? Az

nem lehet! Én azt mondtam, hogy biza lehet, én olvastam, hogy Oroszországban is így volt. Írja alá, apám, mert akkor is elveszik, ha nem írja alá, csak a végén még rosszabb lesz. Hát akkor még rosszabb lesz. Hát akkor aláírta. S akkor azt mondta az egyik: jól van, most öltözzenek fel, tíz perc, annyi, csomagoljon élelmet, mondta anyámnak, s ruhát, amit gondol, 50 kilós csomagot az öttagú családnak. Ugye ott volt apám, anyám, a két bátyám és én, mert a leánytestvérünk iskolában volt Szentgyörgyön, őt szerencse, nem kapták otthon. Én akkor tizenkilenc éves voltam. Azt es mondták, hogy ékszer, pénzt nem lehet vinni magunkkal. Édesanyám nagy hamar fel a padlásra, egy tábla szalonnát lehozott, né, ekkorát (mutatja), három disznót vágunk azon a télen. Meglátta a szalonnát a párttag, aki Szentgyörgyről jött volt ki, na, na, csak ennyit, mutatta negyedét a szalonnának, csak azt csomagolja, a többi marad. Egy kenyeret tett még édesanyám, s aztán csak pár ruhaneműt. Mikor készen volt, a két bátyám is készen, én is, na, most ki a házból! Intettek a puskával, a milicista még a puskával is mutatta az irányt, az udvaron már bent állt a teherautó, fel oda, né!

A házunkat előző esztendőben fejeztük be, még nem is volt kívül bepucolva, több szoba is volt benne, hogy a család elférjen. Nem tudtuk, hogy többet soha nem fogunk lakni benne. Körben gazdasági épületek, benn jószág, hát mi azt többet nem láttuk, de azt se, amit a házban hagytunk, a házat be se zárhattuk. Felültünk a teherautóra, vittek be Sepsiszentgyörgyre, a csíki utcába, a szekuritátéra.

Ma már tudjuk, hogy 1949-50-ben az erőszakos kollektivizálás idején a kommunista kommandók innen, Dálnokról emelték ki a legtöbb családot Háromszéken, javaikat elkobozták, őket kényszerlakhelyre hurcolták, kényszmunkára ítélték meghatározatlan időre bírósági ítélet nélkül.

Ott regisztráltak, felírták az adatokat, azt mondták, elmenni a városból nem szabad senkinek, menjenek oda, ahova tudnak, keressenek lakást, munkát, de minden hétfőn jelentkezni kell a milicián. Hetvenöten voltunk, volt köztünk ügyvéd, gyógyszerész, agrármérnök, katonatiszt, földbirtokos, gazdálkodó, bárónő, úriasszony. Minket egy autóval vittek be Beczásyékkel, Hadnagyékkel, Lázár Endrével. Ő egyedülálló, jó gazda ember volt, földbirtokos, aztán Miklós Gáborék. Mindenki ment a városba, keresett valami szállást, kamrát, pajtát, pincét, kicsi szobát, ki, mit, s élt, ahogy tudott. Nem tudtuk, mi vár még reánk. Kerestünk munkát, mert aki nem dolgozott, nem volt mit egyék. Hadnagy Pistával ketten voltunk fiatal legények, először egy tenispályán dolgoztunk, aztán homokot rakodtunk, megraktunk egy ötven tonnás kocsi ketten,

aztán azt mondta az állomásfőnök, hogy még egy vagon van. Megraktuk azt is, de alig ettünk valamit, szédelegtünk hazafelé. Máskor cukorrépát raktunk húsztonnás vagonba. Nyár közepeére elintézte egyik társunk, hogy menjünk az erdőre gyökeret takarítani, legelőt pucolni. Felmentünk vagy tizenhétven az erdőre, felhúztunk egy barakkfélélt, szállást, ott aludtunk mind, asszonyok, emberek vegyesen. Dolgoztunk, vágtuk ki a csutakokat, legelőt pucoltunk. De aztán úgy szeptember vége felé egy éjjel odajöttek megint a fegyveresek, s ugyanúgy, mint mikor a házunkból vittek volt el, azt mondták, öltözzön fel mindenki, s fel a teherautóra! Engem, nem tudom, miért, külön vittek, két milicista mellém állott, s kísérték bé Szentgyörgyre. Hogy mi volt, mi nem, nem tudom. A Csíki utcában megint megszámoztak, a teherautóról le se engedtek szállni, egyenesen vittek bé Brassóba. Az egyik bátyámat a Fellegvárba vitték, a másikat a szekuritátéra. Dénest minden nap úgy megverték, annyit ütték a talpát, hogy már púpos volt, mint a pánkó, járnai se tudott. Egy kicsi szurdékba (cellába) bétették, naponta kétszer

enni adtak, s annyi volt az egész. De csak olyan semmi ételt. Minket aztán, apámat, édesanyámat, Hadnagy Pistáékát, mindenkit két vagonba tettek fel, hetvenötön voltunk. Kisebb bátyám, Dénes a szekuritátén, nagyobb, Józsi a Fellegvárban. Őket, másokat külön vitték el Brassóból azután. Egy órát, kettőt ott ültünk a bezárt marhavagonban, a szülők es ott voltak, egyszerre megmozdult a vagon, az amerikaiak lebombázták volt előtte az állomást, csak ez az egy sín volt. Elindultunk. Már órák óta bezárva, szegény nők sírtak, pisilni kellett. Egy katonát ott hagytak velünk a vagonban, az állandóan félre nézett, mintha szégyellte volna magát. Intett az asszonyoknak, ott a sarokban végezzék el a dolgukat. nem volt mit csinálni, na. Emlékszem, hogy Ploiest után egyszer megállt a vonat. Három vagon volt, egyikben a szekuritáté, a másik kettőben mi. Megállt, de csak üres helyen, ott egy olyan kicsi barakk volt, azt mondták, ott van egy vécé, né, mindenkit egy milicista kísért, ha elvégezte a dolgát, vissza a vagonba.

Onnat aztán felfelé, s mentünk egyenesen a tengerpartra. nem tudom, minek hívják ott Konstanca felé, ott eltértünk. Na, mondják a társak, visznek Oroszországba, ejsze Szibériába. Tulceaig nem mentünk volt el, kicsi állomás volt Catara, úgy hívták, Babadag után az első állomás. Oda érkezünk meg egy délután. Minden vagonhoz egy

teherautó volt állítva, a vagonból egyenesen oda szálltunk át. Elindultunk, na mondom, fiúk, nem Oroszországba, hanem itt vagyunk a Duna mellett. Ott voltunk Dobrudzsában”.

Dobrudzsa Románia keleti részén található, területe két megyére oszlik, Tulcea-ra és Konstanca-ra. A mai Dobrudzsa a történelmi Dobrudzsa része, a déli rész Bulgáriához tartozik. Északról és keletről a Duna, délről Bulgária határolja, keleti határa a Fekete-tenger.

Az ókorban a Római Birodalomhoz tartozott Kr. e 28-tól, akkori neve Scythia Minor, majd a Török Birodalom megerősödése idején a Dunai vilajet része volt, Konstanca neve akkor Küssztendze volt. (A vilajet legnagyobb területi-közigazgatási egység volt a Török Birodalom idején, több szandzsák alkotott egy vilajetet, élén a szultánság korában a pasa rangú beglerbég állott. Magyarországon a török hódoltság idején öt vilajet volt: budai, egri, kanizsai, temesvári és váradi.) Azt is tudjuk, hogy Nagy Lajos korában a magyar korona alá tartozott, Konstanca neve akkoriban Tömösvár volt. 1829-ben a drinápolyi béke

lik, néhány évvel a háború befejezése után. Ma már tudjuk, hogy 1945-1989 között a kommunista diktatúra kétmillió embert hurcolt meg, ebbe a súlyos börtönré ítéleteken kívül beleértendő a deportáltak, kényszerlakhelyek (D.O.-domiciliu obligatorie-kényszerlakhely), és minden szabadságától megfosztott személy. Már 1945-ben a szovjet katonai parancsnokság utasítására a Szovjetunióba deportálták a német ajkú lakosság jelentős részét, mintegy 69 ezer embert. Aztán a Groza-kormány hatalomra kerülése után, 1945 márciusától kezdve sorra kerültek az előző rendszer vezetői, „kiszolgálói”, különböző pártok tagjai, miniszteri alkalmazottak, mintegy 900ezer személy. Csak nagyon homályosan határozták meg azokat a társadalmi csoportokat vagy magánszemélyeket, akikre a deportálás vonatkozott, így gyakorlatilag bárkit elvihettek anélkül, hogy a bíróságnak indokolnia kellett volna ezeket az intézkedéseket.

1949 februárjában titkos határozat alapján letartóztatnak, összeszednek, 7959 főt Románia szerte, akik „akadályozzák” a mezőgazdaság szocialista átszervezését, az akkor beinduló kol-

Egyetlen januárjában sz meg a halotti tait tekintve. A száma mindmár

„Tartsuk zászlót, ha pusztul is!”

És ezzel me elhurcolásnak. lám1951. júniu éjszakáján köv Jugoszláviával mintegy 25 kn ezer személyt t man állföldre, a és Jalomica ta kötelezték őket pén, hogy sá mából építsene lékot, ha tétöt fölé, mire meg res körzetben k területet el nem volt víz, o miszer. (Megrá rajzi regényt családja törté chenben élő Sc csos táj címmel oldották fel eze intézkedéseket. elhurcoltra ér lépett életbe, n

Gerinceltörésben

Oroszországnak juttatta, ám hamarosan visszakerül a Portához, 1859-ben a párizsi béke döntésének értelmében. Akkor lépnek színre a románok, a tartomány 1878 után, az 1877-es orosz-török háborút lezáró berlini békét követően a román adminisztráció hatáskörébe kerül. Háromezer éves történelme nyomon követhető: szkíták, görögök, kelták, rómaiak, bolgárok, törökök és románok követik egymást.

Mindezek ellenére a román történetírás a terület román bekebelezése óta ősi román földnek tekinti annak ellenére, hogy jeles történésziük, Nicolae Iorga leírja, hogy Dobrudzsa a románok számára vitatott terület, mert a bolgárok őseinek felvonulási útja volt. Szerinte a román folytonosságot csak a román pásztorok időnkénti felbukkanása jelentette. Csak ez a román vonatkozás mutatható ki e térség múltjából.

A 20. század elején még Bulgária része volt, majd 1913-tól, a balkáni háborút követően 1918-ig Dél-Dobrudzsa Romániához tartozott. Ezt követően 1919-1940 között egész Dobrudzsa román irányítás alatt állt, ezt a krajovai megállapodás (1940. szept. 7.) szentesítette. A második világháborút lezáró párizsi béke jóváhagyta a korábbi státuszt, ez a vonal (Szilisztra-Mangália) lett a román-bolgár határ.

Ez a terület hamarosan ezrek és ezrek kényszerlakhelyévé vá-

lektivizálást. Korábban már a földtulajdon nagy részét egyetlen tollvonással vették el. A D O elrendelése a 83. számú rendeletre alapozott, pedig ez még 1949-ben nem is volt szabályozva, csak tervezetként létezett. Hiányoztak a legelemibb részletek, kit, hova, milyen körülmények közé, mikor, mindez határozatlan időre szólt. Csak 1950-ben jelenik meg az 1154. számú Minisztertanácsi Határozat visszamenő hatállyal. Így akarják megtörni a parasztság, az értelmiség erejét, gerincét, megfosztva őket javaiktól, ellehetetlenítve életkörülményeiket. Sokan kerülnek a szekuritáté börtöneibe, kényszerlakhelyre, családokat szétszakítva. És így kerül Dobrudzsába kényszmunkára akkor mintegy kétezer személy, férfi, nő, öreg, fiatal, gyerek, embertelen körülmények közé.

Még tragikusabb volt a Duna-Fekete-tenger csatorna építésére kivezényelt politikai foglyok sorsa. 1945 májusában jelentették be szovjet kezdeményezésre az építkezés megkezdését, és tartott egészen 1953-ig, mikor felsőbb intézkedésre leállították a munkálatokat. (Ám később, 1956 után ezer és ezer magyar került ismét a pokol poklába.)

Több tízezer főt foglalkoztatnak a gigantikus munkálatokon, (csak 1952-ben hatvanezer kényszmunkás dolgozott ott) a rabok fűtetlen barakkokban laktak.

ben is volt deportáltak kén

“Ott voltunk Egy huszonké barakkhoz vitte égvilágon sem oda beköltöztü mára fekiüdtim hoztak piccsne mazzákat, egy pokrócot, több mondták, holn állni. Ott voltunk ak, maksaik, b váry család, Simonék. Más rizstelepre, mi volt, hogy ara Bementünk a cipőbe nem leh kellett húzni, m perc múlva szök ki, az asszonyok a piócák belec ember bőribe. múlva én es ki tem magamr piócákat. Az mert nem tudt szívókat, am paszkodott a b beszakadt, maj lad, s fájt erő. öreg, kérdezte Ugye románul megértette, hog Benyúlt a zse kicsi zacskót, hinteni a pió hanyatt vágja már sóval ment Dolgoztunk learattuk a rizi

etlen hónapban 1953 n százötvenen haltak otti nyilvántartás adave. Az összes áldozat máig ismeretlen.

nk magasra a vörös ha 99%-unk bele-is!”

l még nincsen vége az ak. A harmadik hul- únius 18-án, pünkösdi következik: Románia ával határos területén 5 km mélységben 44 lyt telepítenek ki a ro-re, a Baraganba, Galac ca tartományba. Arra őket a semmi köze- y sárból, zsuppszal- senek maguknak haj- tetőt akarnak a fejük megjön a tél. 15 km-en kellett élniük, ezt a l nem hagyhatták, itt íz, orvos, iskola, élel- legrázó hangú önélet- nynt írt erről, saját történetéről a Mün- ő Schiff Júlia Bogán- mmel.) Csak 1955-ben l ezeket a kényszerítő eket. 1964-re minden a érvényes feloldás be, mégis, még 1967-

voltak helyenként kényszerlakhelyen.

oltunk Dobrudzsában. onkét méter hosszú vittek, abban aztán az semmi nem volt. Na, őztünk, először szal- dtünk, aztán deszkát csnek, adtak egy szal- egy lepedőt s egy többet semmit. Azt holnap munkába kell voltunk mind, dálnoki- ak, Uzonból a Temes-ád, szotyoriak, Nagy Másnap kimentünk a , minket oda vittek arassuk le a rizst. t a vízbe, ugye oda n lehetett bemenni, le ai, még a zoknit is. Tíz szökdösött ki minden- nyok sikoltoztak, mert belecsimpaszkodtak a ribe. Egy kicsi idő es kifuttam, lekörmöl- amról, leszedtem a Az asszonyok sírtak, tudták leszedni a vér- amelyik belecsim- a bőrbe, annak a feje majd később begyul- erősen. Oda jött egy lezte, mit csinálunk. Karácsony napján szekerek jöttek ökrökkel, felpakoltak, holmink alig volt, átvittek az állami gazdaságba (gosztátba) egy ugyanolyan barakkba, mint a Duna partján. Hideg volt már erősen, csak egy pokrócot adtak volt a priccsre, lepedőt semmit. Az egész soré, nekem es az ágyam úgy volt a barakk északi

s ki a martra. Erősen nehéz mun- ka volt! Jöttek a románok s szekérrel vitték el. Aztán vala- honnat hoztak egy cséplőgépet. Na, ki ért hozzá? Apámnak ott- hon volt cséplőgépe, elevátor, minden, nagy gazdaságunk volt. Azt mondja apám, cséplőgéppel nem lehet dolgozni, ha nincs traktor, ezt se tudták ott. Egy napba került, míg hoztak egy traktort, akkor apám felült reá, beállította, beindította. Két hétig csépeeltük a rizst. Mi ketten hány- tuk fel a kévét, volt, aki emelte be a gépbe, két asszony vágta szét a kévét, eresztették bele a gépbe. Az utolsó nap, emlékszem, november 16-án volt, mikor még csépeeltünk. A rizspor csípte az ember bőrit, szemit, ruhában nem lehetett dolgozni, le kellett vetkezni, nem volt mese. Minden egyes este, mikor végeztünk, a Dunába bémentünk, megmosa- kodtunk, úgy mentünk bé a barakkba. Na, elvégeztük ezt is.

A konyhán volt valami egyik nap. Ott asszonyok főztek, olyan cigányfélék, lipovánok. Az egyik társunk, Nagy Laji, hadnagyi rangban volt a magyar hadsereg- ben, nem tudom, hallott-e róla (fordul felém), estefelé ment a konyha felé, azt mondja, fiúk, baj van. Kérdezzük, mi van. Hát ez, hogy az egyik fehérnép mossza a lábát abban az üstben, amiben mi holnap kapjuk a teát, s isszuk. Ez még semmi, azt mondja, de utána a harisnyáját es, s lekapja a gagyáját, s azt es! Ez volt este, reggel főzte a teát a fehérnép ab- ban az üstben, mi ittuk, morog- tunk, de nem volt mit csinálni. Aztán jött Konstancáról egy mérnök, ügyes ember, lóháton, s még valaki autóval. A központból küldték ki, hadd lám, mit csinál- lunk. Kíváncsi volt ő es, ugyan- biza mi kik vagyunk. Milyenek ezek az erdélyiek, kik ezek a székelek. Minden erősen rend- ben talált, csak bólogatott, ez is jó, az is. Odajött hezzánk. Voltak ott olyan ügyes leányok, fiatal asszonyok, jó beszédűek, már végezték az iskolát, tudtak vala- micskét románul. Odaálltak eli- be, s elmondták, mit csinál esténként a fehérnép a konyhán, hogy belémossa a gagyáját az üstbe, melyikbe aztán nekünk a teát főzik. Ott van-e még az az asszony, kérdezte. Az ott. Vitte a három asszonyt a konyhába, na, mutassák, melyik volt az. Min- denik ott dolgozó fehérnépet a minutában elkergette a kony- háról. S akkor közülünk kiválaszt- ott hármat, a gazdaemberek feleségeiből, kik jól tudtak főzni, s két leánykát odatett, hozzanak zöldséget a kertészetből, ami kell, s fözzenek ezentúl ők. Hús nem volt egy cseppet sem, de o-lyant főztek, mint odahaza, erősen jót.

Karácsony napján szekerek jöttek ökrökkel, felpakoltak, holmink alig volt, átvittek az állami gazdaságba (gosztátba) egy ugyanolyan barakkba, mint a Duna partján. Hideg volt már erősen, csak egy pokrócot adtak volt a priccsre, lepedőt semmit. Az egész soré, nekem es az ágyam úgy volt a barakk északi felén, a fejemnél hogy ott rés volt a deszkán. Mikor januárban a Krivac elkezdett fűjni, magamra raktam a pufajkát, jobban mon- va édesanyám, s fázogattunk erő- sen. A víz a vederbe úgy befagy- ott, hogy se inni, se mosdani nem lehetett belőle. Egy reggel, mikor felébredtem, nézem, s hát a pokrócomon egy ujnyi hó volt, nem csak az enyimen, hát azon a soron mindenkinek. De biza én a hó alatt jól aludtam, csak reggel láttam, mivel takaródzom. A Krivac egy-két hétig fűjt istene- sen, megállás nélkül, se víziünk nem volt, se semmi. A baraktól négyszáz méterre volt egy kút, oda mentünk. vederrel mertük ki a vizet, de mikor felhúztuk, az erős szél mind kiverte a vizet a vederből. nem bírtunk a széllle, Döntött el minket es, az arcunkba verte az apró homokot. na, mon- dom, itt baj van. Se ételt nem tudunk víz nélkül csinálni, se inni nincs mit. Adjatok nekem egy vedret, lemászkok a kútba kiálló köveken, megmerítem, de mikor felhúzzátok, egy pufajkával le kell takarni, hogy a szél ki ne verje a vederből. A lábamot két- felé, s én a kút két oldalán a kiál- ló kövekre lépve lementem vagy öt métert. A megmerített vedret feladogattam, letakartuk, így tudtunk vizet vinni a barakkba. Másnap jött a vezetőség, minden- ki ki az istállókhöz, az állatokat itatni kell, napok óta nem volt víziük, bőgtek szerencsétlenek. Két napig hordtuk a vizet, úgy ittak, mint a huszonegy.

Aztán én apámmal a malom- ba dolgoztam, ott volt egy dízel, azzal dolgoztunk. Egy pincében volt a szállásunk, ott nem volt olyan hideg. Majd apámat elvit- ték egy másik munkára, mert jól értett a gépekhez, nekem pedig olyan munkát adtak, hogy tíz évig ültem ott, mert nem volt ki más végezze, nem értett ott senki a gépekhez. Motor, generátor, eh- hez értettem, ott dolgoztam önál- lóan egészen 1958-ig. Előtte egy darabig volt mindig ór is velünk, de nem úgy, hogy őrizzen minket, a barakkba is béjött, de meg se szólított senkit, ott ettek velünk a kantinban, éjszakára el-mentek.

Volt, aki közülünk hamarabb hazakerült, akinek volt ismerőse, jó összeköttetése, pártfogója, de én csak 1964. október 4-én kerül- tem haza. A születimet hamarabb elengedték, a Temesváryakat va- lamikor 1954-55-ben, Hadna- gyékat, Beczasyékat is. De aki vissza is került Erdélybe, haza nem mehetett, még a szüleink se mehettek vissza Dálnokra, a házunk közelébe se. Szentgyörgy volt kijelölve nekik (D O), ott maradtak. Mikor kicsi pénz összejött, vettek részletre egy kicsi házat egyik bátyámmal közösen. A Dénes bátyám fele- sége egy lipován nő volt, ott áll- tak össze Dobrudzsában, Sze- basztinának hívták, most is ott él Szentgyörgyön, megtanult ma- gyarul. A nagyobbik bátyám, Józsi, ő négy év után került haza, felesége közülünk való volt, úgy értem háromszéki, utána jött a bátyámnak, ő nem volt kényszer-

lakhelyes. Aztán mikor várandós lett, hazaengedték őket, a kicsi leányuk, Edit már otthon szület- hetett.

Ott, Dobrudzsában mindent megtanultam, amit reám bíztak, a mérnök erősen elégedett volt velem. Mondta is nekem, marad- jak ott végleg, jó lesz ott nekem, van állásom. De én nem marad- tam volna ott semmi pénzért, hiába bíztatott. Erdélyben soha nem járt, ő nem tudta, hogy az ott más világ, nekünk az a hazánk, hogy is maradhatnék én ott, ahova erőszakkal vittek. Már korábban vettem egy motorbicik- lit, nekem abból volt pénzem erre, hogy délután, munka után a műhelyben mindenfelét csinál- tam, késeket, bicskát, még kötő- gépet is, s aztán eladtam. Így gyűlt a pénzem. Akkor, 1964-ben, mikor feloldották a D O-t, haza- mentem. Már családom volt, feleségem Nyújtódról elhurcolt sorstársunk, magyar leány, ott ismertem meg Dobrudzsában. Leánykáim ott születtek, olyan körülmények között, amik ott voltak. Hogy milyen érzés volt, mikor felültem a motorra s irány a Kárpátok, át Erdélybe, szaba- don, mint a madár, hát biza csak megértem Isten segedelmével ezt is. Szentgyörgyön megkerestem egy volt iskolatársamat, Harkó Jósikát, normator volt egy vállal- tatnál, ő szerzett nekem munkát. Elvitt Csíkszentkirályra, ott a Köves utcában találtunk egy üres házat, a borvízvállalatnál kap- tam munkát. Az igazgató még egy teherautót is adott a költözéshez, fát is hozatott oda. Semmink nem volt, szegény anyám vett Szent- györgyön egy szekrényt valakitől, hogy legalább legyen, hova a ruhánkat betegyük.

Kezdődött újra az életünk, melyikből hiányzott tizennégy év, amit nem úgy élhettem, ahogy kellett volna. Mert nem voltam szabad.

Mikor nyugdíjba mentem, a Dobrudzsában töltött éveket beszámították, aztán pénzbeli kártérítést is adtak, a nyugdíjat is kiegészítik havonta, de azokat az ott töltött éveket már senki nem adhatja vissza. Feleségem tizen- hét éve meghalt, itt élek egyedül Csíkszeredában. Dálnokon nagy- on sok éve nem jártam, s lehet, már nem is fogok.

Köszönöm Bene Zoltánnak, hogy emlékeit felidézve megraj- zolta annak a kornak az igazi arcát

SERDÜLT BENKE ÉVA, 2016

Forrás: Interjú Bene Zoltánnal Csíkszeredában 2016. június 14-én Rögzítette Serdült Benke Éva Biró Albert A magyar és román kárpótlás alapjainak összevetése In Prominoritate.hu folyóiratok 2011.

Stefano Bottoni Gulag a szonszédban Kitelepítések, börtönök, és munkatáborok a kommunista Romániában In Interpress Magazin 2014/2.

Stefano Bottoni A várva várt nyugat MTA Bölcsészettudomá- nyi Kutatóközpont Történetu- dományi Intézet Budapest 2014.

Hópelyhek

Az első adventi hópelyhek lágyan, fehérén érkeztek. Puha ,fehér, vékony takaróval lepték be a földeket, a magasból ringatózva kíváncsian rátelepedtek az iskolánk ablakaira, onnan tekingetve be , hogy mi is zajlik intézményünkben . A gyermekz- sivaj láthatóan tetszett nekik, mert megtapadtak az ablakok mel- lett, vékony hó és jégréteget képezve, onnan figyelték leselked- ve az elmúlt hetek eseményeit .A mindennapos megszokott tanórák mellett a Globális Nevelési héten tanulóinkkal együtt előadásokat hallhattak a környezetvédelemről, melyre sűrűn bólogattak a kis hópelyhek, aztán a belső béke megteremtéséről , a kiegyensúlyozott élet titkairól hallhattak a tanulókkal együtt. A kis, tapasztatlatlan , idei hópelyhek még jobban bólogattak, mert eszükbé jutott, hogy ezt már hallották valahol,valamikor, mikor még felhők voltak. Az iskola továbbra is élte a mindennap- jait, nem törődve a figyelő kis hópelyhek tekintetével. Adventi koszorúkat készített minden osztály és minden koszorú nyertes lett a mi értelmezésünkben, de a hópelyhek zsúrije, azokat a ko- szorúkat jutalmazta különdíjjal, amelyeket két osztályközösség felajánlott karitatív célra.

A hópelyhek különös örömmel ugrándoztak a tanulókkal együtt, az adventi táncházon és köszönetet mondtak mindazok- nak ,akik lehetővé tették, hogy megtanulhassanak olyan táncokat és adventi jókívánságokat, emlyekről eddig nem is tudtak.

Sokat mesélhetnének a hópelyhek, sok mindent láttak, való- színű voltak olyan események is, amelyek hatására nem feltét- lenül mosolyogtak, de most már tudjuk, hogy figyelnek és figyel- mük által ösztönöznek, hogy jobbak, adakozóbbak, szeretettelje- sebbek legyünk, hogy többet akarjunk önmagunktól, hogy kitartóbbak legyünk munkánkban, diákok és pedagógusok.

A szülőknek üzeni , hogy ne felejtsék el egy pillanatra sem , hogy gyermekeik akárcsak a hópelyhek kíváncsi természettel jöttek a világra és szeretetre éhesek. A karácsony mindezek pótolására nagy lehetőség. A KARÁCSONY ÜZENETE, hogy ne ajándékokban gondolkodjunk, hanem törödjünk gyermeke- ink hópehely lelkével, adjuk meg nekük a törődést, az odafi- gyelést és a szeretetet, mert számukra az a legnagyobb ajándék . A költő szavaival kívánunk Mindannyiuknak áldott adventi oda- figyelést és békés, szeretetteljes ünnepeket.

„Hópehely lelkünk, hópehely vágyak,
Hópehely mesék, gyermekkori várak,
Mind valóra válhatnak most a hóesésben ,
Tisztára mosva mindent, hófehérré. „
SZABÓ MARGIT, IGAZGATÓ

Betekintés egy piciny, de szeretetteljes iskolai életbe

Nincs még egy munka, ahol ilyen nagy hatása lehet egy-egy jó vagy jókor kimondott szónak, esetleg egy-egy rosszul vagy rosszkor mondott szónak. Nincs munka, amely ennyi azonnali sik- errel kecsegtet, és nincs egyetlen munka sem, amelynek a valódi hasznát csak évek, esetleg csak évtizedek múlva láthatjuk. ”
Antoine de Saint-Exupéry

Valóban a pedagógusok munkája nem azonnal látszik hanem évek során, évek múlva bontakozik ki. Mi tanítók arra törekszünk, hogy olyan légkört teremtsünk amelyben nem kell szorongani, nem kell félni, szabad hibázni. Megpróbá- lunk minél több dicséretet, elismerést és támogatást adni a gyerekeknek, hogy érezzék törődünk velük és szeretjük őket. Mindig arra igyekszünk, hogy jobb tegyük a dolgokat az osztályteremen belül és kívül is, hogy ne csak az osztály- teremben építsünk közösséget, hanem a munkánk az iskolán kívüli környezetre is kihasson. Nagyon fontos szerepük van a szülőknek. A szülők azok akik a gyerek egyik oldalán áll- nak, a másik oldalán a pedagógusok! Ha e három kapocs össze- tart akkor minden esély megvan arra, hogy lelkileg, szellemileg és testileg kiegyensúlyozott gyerekeket nevelhessünk!

Büszkén mondhatom, hogy a mi kis Lisznyói iskolánk- ban, megvan a kapocs! Szülői közösségünk összetartó, résztvesznek az iskolai tevékenységeken, segítik és támo- gatják gyerekeiket a tanulásban, iskolán kívüli programok- ban! Ennek eredmények éppen az első félélvben megszerve- zett mesemondóversenyen több diáuknak is díjjal tért haza.

A szülők segítsége nélkül nem tudnánk sikeresen megsz- ervezni ünnepélyeinket.Az első amire sor került október folyamán az idősek napja, amelyre oly szeretettel készül- tünk. Jó érzés tölt el amikor látom a nagyszülők szemében, hogy örömet tudtunk szerezni egy- egy nekik szóló verssel, énekkel vagy akár a gyerekek által elkészített ajándékkal.

ÁLDOTT, BÉKÉS ÜNNEPEKET KÍVÁNOK !
FERENCZ SZERÉNA TANÍTÓNŐ

„Imádkozzál és dolgozzál!”

Egy szívhez szóló hittanóra hatása alatt az egyik gyermek „levizsgáztatta” szüleit, amolyan ítéletet tartott, amilyenről maga az Úr Jézus is beszélt. A szépen, közösen, a családban együtt végzett adventi esti ima után megkérdezte: adtunk mi már valakinek valamit? Segítettünk mi már valakin? A mi családunk kit szeret és kit támogat?

Az ima hangja még nem ült el, még szállt az adventi ének dallama, még égett a gyertya, s e kisgyermek kérdésein át maga az Úr Jézus hangja sejlett fel, aki egy alkalommal ezt mondta: „Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: Uram, Uram. Csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7,21)

Mi sokszor összetévesztjük a kereszténységet a kenetes beszéddel! Bírálatot kapunk másoktól, hogy életünk és imádságunk nincsen összhangban; pergetjük az olvasót és küzdünk az Isten akarata ellen.

Maga az Úr tanít meg bennünket arra, hogy hogyan kell helyesen élni, hogyan kell helyesen összhangot találni az életünkben, hogyan kell – Szent Benedek apát szavaival, és a bencés szerzetesrend mottójával – imádkozni és dolgozni. Maga Jézus mondja: „szüntelen

kell imádkozni” (Lk 18,1), de arra is Ő figyelmeztet bennünket, hogy: „Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött engem” (Jn 6, 38).

Az ima és a tettek, a cselekedetek Jézusnál tehát összhangban vannak. Jó volna, ha az Ő tanítása nyomán ráéreznünk arra, hogy a mindennapi életünkben nemcsak a munka, az anyagiak megszerzése és birtoklása a fontos, hanem az imádság is, lelki életünk kibontakoztatása is, mert csak ezt a kettőt párhuzamosan élve és cselekedve tudjuk igazán a mennyei Atya akaratát teljesíteni, és a mindennapi munkánkat összhangba hozva az imádsággal nevezhetjük magunkat igazán Krisztus követőinek, keresztényeknek.

Az adventi idő az előkészület ideje, az Úrral való találkozás előkészületének az ideje. Amikor

életünk folyamán ellankadunk, a különböző problémák, családi gondok, munkanélküliség, betegség elveszi az életkedvünket, akkor jusson eszünkbe, hogy mindig ott van a kezünkben az imádság, amelybe „nem szabad belefáradni” (Lk 18,1). Az imádságra fordított idő ugyanis nem eltékozolt idő, mint ahogyan nem az idejét tékozolja az a házépítő sem, aki terveket készít a ház építéséhez, hogy az jó legyen, modern legyen, minden feltételnek megfeleljen és különösképpen, hogy „otthon” legyen.

„Aki hallgatja szavamat és tettekre is váltja, az okos emberhez hasonló, aki sziklára építette a házat.” (Lk 6,48) Maga Jézus a mi életünk sziklája, Ő az „a kő, melyet az építők elvetettek, s szegletkövé lett.” (Mk 12, 10). „Te Péter vagy, azaz kőszikla és én erre a sziklára építem Egyházamat” (Mt 16,18), mondja az Úr Jézus Szent Péter apos-

tolnak. És milyen jó e sziklához tartozni! Kísértések, szenvedések, betegségek, megpróbáltatások viharai tombolnak, de (egy)házunk áll, mert Krisztus az alapja. Csapások érnek bennünket, mintha sokszor a föld remegne meg alattunk, de mégis állunk, mert az örök időkre fennmaradó egyházán keresztül Krisztus tart állva bennünket is, egyházának tagjait.

Szomorú azonban az Úr Jézus megállapítása: „Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem váltja tettekre, a balga emberhez hasonló, aki házát homokra építette.” (Lk 6,49) És az élet különböző viharai, erős sziklaalap hiányában elmosták a családi otthont, tönkretették mindazt, amit csak imádság nélküli munkával építettek, Isten áldását mellőzve. Sok ember életéből kimaradt az a szegletkö, kimaradt az a szikla, amire építeni kellett volna!

És az élet kemény próbatételeinél, a csak saját erejükben és tudásukban bízó emberek meginognak, hitük kártyavárként omlik össze, s végül tehetetlenül

állnak életük maguk alkotta romjainál.

Az adventi idő arra is nagyon alkalmas, hogy felülvizsgáljuk viszonyunkat Istennel, embertársainkkal, Egyházunkkal, és életünk Adventje folyamán beépítsük azt a sziklát az életünkbe, amely maga Krisztus, és amely szikla nélkül egész életünk csak egy ingatag homokvár.

Imádkozzál és dolgozzál! És a sorrend fontos! Imádkozzál, rendezd a kapcsolatodat Istennel, hogy szívedbe, a te életedbe is beleszülethessen, beköltözhessen, és jól érezze magát nálad; és dolgozzál tisztességesen, mert kötelességed van családod iránt, Egyházad iránt, a társadalom iránt. Hozd összhangba az életedet, és akkor majd igazán boldog leszel!

Áldott Adventet, Kegyelemteljes Karácsonyt és Boldog Újesztendőt kívánok az Uzoni Hírlap minden kedves olvasójának és minden jóakarátú embernek!

FT. NAGY LÁSZLÓ-EÖRS
SZENTIVÁNLABORFALVI PLÉBÁNOS

- folytatás az első oldalról -

A szentivánlaborfalvi polgárok kérésének megfelelően (2016-os tavaszi falugyűlésen), jövő tavasszal, a település kö-zepén kezdjük el a járda építését, majd következik a két szélső szakasz is.

Elkészült a lisznyói kultúrotthon teljes körű modernizálását célzó kivitelezési terv, amelyet a 2017. év folyamán a Leader Progressió helyi akciócsoport (HACS) keretén belül szeretnénk finanszírozni, kivitelezni.

Megvásároltuk a Megyei Pénzügyi Hivatal által árvezetett, a Fekete ügy folyó holtároknál, a Szabadidő központ közvetlen közelében található, Tehnicom kereskedelmi egység (autóbontó) volt tulajdonát képező két ingatlant, ez által is gyarapítva községünk közingatlanainak számát.

A község minden egyes településén, sikerült több makadám utcát feljavítani és karbantartani. A közvilágítást folyamatosan bővítettük új lámpatestek felszerelésével.

A több mint tíz év keserves földtisztázási munka eredményeként, Kovászna megyében, a Megyei Kataszteri hivatal csakis Uzon községben található mezőgazdasági területeket telekkönyveztek ingyen, így nagyszámú birtoklevelet és több száz telekkönyvet adhatunk át a jogos kérvényezőknak.

Nagymértékben támogattuk az uzoni futball csapatot (Vénusz Sport Egyesület), a folyamatosan fejlődő Atlantisz kulturális egyesületet (fűvószeneke), egyházainkat (református, római katolikus, unitárius és ortodox) és az önkéntes tűzoltó alakulatot, akik számtalanszor bebizonyították

ták odaadásukat és önzetlen tevékenységüket javaink megvédésében.

Ez évben is, már a tizedik alkalommal karácsonykor, alázattal odafigyelünk a magányosan élő idős személyekre, a hátrányos helyzetbe sodortakra, az iskolásokra és az óvodásokra, egy kis szeretet csomaggal. Ez úton is köszönöm mindazon természetes személyeknek, vállalkozóknak, akik mint minden évben, most is örömmel támogatták a Polgármesteri Hivatal kezdeményezését.

Önkormányzatunk most is szeretettel megszavazta, hogy községünk minden háztartása egy 2017. évi falinaptárt kapjon.

Tisztelt Polgárok, kedves Olvasó!

Eme jelképes ajándékot a Polgármesteri Hivatal alkalmazottai és a helyi képviselők fogják átadni a kedves lakósoknak.

A jövő évi helyi adók és illetékek mértékét nem emeltük, sőt megtartottuk a 2016. évre adott összes kedvezményt. Figyelem, ezeket a kedvezményeket a törvény értelmében kérni kell írásban a Polgármesteri Hivataltól legkésőbb 2016 december 30-ig (!) ellenkező esetben a jogosult elveszti ezt a lehetőséget (!).

A felsorolt tevékenységek és eredmények alapján, úgy gondoljuk, hogy Uzon községben a 2016-os év is sikert, gyarapodást és fejlődést hozott.

Persze voltak és lesznek ezentúl is kudarcok, de hála a jó

Istennek, nálunk ezek nem csak a pénzhiányon múltottak, hanem más főkező tényezőken is. Sajnálatos módon, több próbálkozás, tárgyalás ellenére sem tudtuk még meggyőzni a sepsiszentgyörgyi Közművek vezetőségét, hogy a 300 négyzetméteres, tűzoltáskor használatos víztartály hiányában is kezdje el az ivóvíz- és a szennyvízszolgáltatás működtetését Szentivánlaborfalván. Az uzoni református egyház megkésétt hozzáállása, az építendő ravatalozó elmaradását és az erre szánt pénz felhasználhatatlanságát eredményezte ebben az évben is. Megnyertük, a Kovászna megyei Számvevőszék által, bíróságon

sorait, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy tudjuk, ismerjük és orvosolni próbáljuk ezeket.

Kedves Olvasó, végezetül engedje meg, hogy nagy tisztelettel és alázattal köszönjem meg azt a bizalmat, amellyel újra kitüntettek az ez évi Önkormányzati választásokon, megválasztva személyemet a 4. alkalommal is. Tudom és vallom, hogy ez nem más, mint egy újabb feladatkörrel való felruházás, amelyet az Önök érdekében újra vállaltam és a tudásom legjobb szintjén teljesíteni is fogok, annak érdekében, hogy községünk továbbra is a fenntartható fejlődés útját kövesse és Önök jobb életkörülmények között alkothassanak, éljenek. Bízok abban, hogy ebben az igye-kezetben bátran alapozhatok Szabó Anna Mária alpolgármester asszony gondos hozzáállására is.

Továbbá, ez úton is köszönöm elsősorban a Polgármesteri Hivatal minden egyes munkatársának a kitartó és emberközelit tevékenységét, amelyet nap mint nap az Önök érdekében tesznek, valamint az Önkormányzatunk régi és új képviselőinek a folyamatos, tenni vágyó munkásságukat és persze nem utolsó sorban községünk összes polgárainak a megértő és értékelő odaadásukat.

Karácsony közeledtével kívánok minden egyes kedves lakosnak békességet, örömet, lelki megnyugvást, egymás iránti szeretetet és tisztetletet, elégedettséget és nem utolsó sorban jó egészséget.

Bort, búzát, békességet az új esztendőben!

TISZTELETTEL,
DR. RÁDULY ISTVÁN

Megálló

Az advent a várakozás ideje. Tulajdonképpen a Jézus születéséig tartó időbeli távolságot jelenti. A keresztény ember igyekszik jól várakozni, és ennek egyik alapja a várakozás helye. Ezt a helyet pont ott találjuk meg, ahol ezt a pár sort olvassuk: megszokott házukban, megszokott helyükön. Jézust pont ott kell várni mindig, ahol éppen tartózkodunk, ahol nyugalmat, biztonságot érzünk.

A várakozás helye az a belső szoba, ahová maga Jézus hív be minket, hogy vele lehessünk. Ott a belső szobában megszűnik a kesergés, a magány, a türelmetlenség és minden félelem.

Az idei adventben adjuk meg saját magunknak a lehetőséget arra, hogy megtapasztaljuk az a bizonyos belső szobánk által kínált békét. Ne arról szóljon az adventi várakozás, hogy vajon mi lesz a fa alatt vagy jól sikerül-e majd a karácsonyi vacsora. Várjuk őszintén, tiszta szívvel a Messiás születését és az általa hirdetett szeretet beteljesedését.

BALLAI TÍMEA BARBARA,
KÖNYVTÁROS

Az otthon melege

Ahogy közeledik a Karácsony, egyre többet emlékezem a régmúlt napokra. Eszembe jutnak a régi, gyermekkori Karácsonyok, az igazi nagy telek, amilyenek azóta sincse-nek. A gyermekkor emlékeiben kutakodva érdekes módon a tél kerül a középpontba. A tél és persze az otthon, a család legfontosabb ünnepe, a Karácsony, ami biztos mondható, mindenütt a nagy készülődés, a nagy várakozás ideje.

Az én nemzedékem akkor keveset tudott ennek az ünnepnek a háttéréről, hiszen az óvodában, iskolában csupán a télapóról szólt a történet. A megszületett, megváltó isten gyermekről csak sejtelmes suttogásokból értesültünk. Na de akárhogy is gondolkoztunk, a Karácsonyban mégis az ígérettel teljes várakozás, a reményteljesség volt a legszebb. Nagy-anyáink, anyáink sütötték a finom diós és mákos kalácsot, mert mi még annak hívtuk és nem beigliztunk, mint napjainkban. Mi, gyermekek szive-sen segítünk diót és mákot ledarálni, cukorral, citromhéjjal összekeverni, mert így alkalom került a kóstolgatásra is. Kinn mindent beborított a hó, a nagy fehérség, benn áradt az otthon melege, a frissen sült kalácsok illata. Mert az úgy vol és van most is rendjén, hogy megtiszteljük az ünnepet, a kis Jézus születése napját.

De mi is volt a lényeg, az emlékezetes ezekbena kalácsokban? Nemcsak az illatuk, amikor sülték, nemcsak az ízük, hanem valóban az otthon melege. A védelem, a biztonság, az odatarozás biztos tudata, hogy nem csupán beleszakadtál ebbe a kies nagy világba, hanem helyed van benne. S ez a hely akkor hatott le a zsigereimbe, mikor sülték a kalácsok, s én hallgattam nagyapám meséit, melyek a XX.

század zürzavarában játszódtak s a halálról, a küszködésről, az újrakezdésről, a reményről szóltak. Rengeteget köszönhetek ezeknek a meséknek. Azt hiszem az örök újrakezdő, reménykedő, felfelé néző, optimista természetemet nagyapám plántálta a történetek által belém. Ezekből tanultam meg, hogy bárhová vessen minket a sors, ki kell bírjuk, mert van otthon, kell hogy legyen, ahol várnak minket és ha kell, ezt az otthont nekünk magunknak kell megteremtünk.

Visszatérve a karácsonyi ünnepkörre van egy nagyon erős megállapításom, az hogy, az én gyermekkoromban a Karácsony Karácsonykor volt és nem novemberben, mint napjainkban. Az üzletekben nem volt még jele sem az üzletnek, hiszen a narancsot, édességet, ki tudja hol szerezték be szüleink, de volt és boldogság volt, mert nem dúskáltunk semmibe.

Hosszú adventi előkészületek után Uzon lakói odaadással ünneplik meg a Karácsonyt, majdnem úgy, mint régen. A szentestén pontosan 6 órakor megkezdődő karácsonyi vacsoráig a háznépe minden munkát befejez, hiszen ettől a pillanattól kezdetét veszi a szent idő.

Este 6 órára a karácsonyfá már fel van díszítve. Akinek állatai vannak, az istállót is szépen kitakarítják és jobban ellátják az állatokat, mint máskor, hisz az ünnep nekik is jár. Akkor a házi-asszony vagy a gazda eloltja a villanyt, régen kifűjták a lámpát s meggyújtották a gyertyát. Ezután mindenki a szépen megterített asztalhoz ül és nekilátunk az ünnepi vacsorának. Uzonban legtöbb helyen töltött káposzta, kolbász, sült hús krumpilipürével utána mákos- és dióskalács, valamint bor az ünnepi vacsora.

Az ajándék átadása a vacsora után volt. Akkor a család körbe állta a fát és elénekelték a „Mennyből az angyalt” majd mindenki megkapta az ajándékot.

Valmikor az asszony nép lábast, fazakat, cserépedényt kapott. Volt ahol fejkendőt, hárász-kendőt is kaptak ajándékba. A férfiak zoknit, csizmát, zekét, bekecset, bundasapkát kaptak angyalfiában. A gyermekek sem voltak elhalmazva, cipőcskét, zoknit, harisnyát és fából készült játékot kaptak. A karácsonyfát gömbökkel díszítették, cukorkával, almával, bronzsal befestett dióval, házilag sült kekszekkel. A karácsonyi cukorkák papírját (aranypapír) gyűjtöttük, színek szerint s őrizgettük sokáig.

Másnap vagyis első ünnepen mindenki ment a templomba, ekkor kiosztódott az úri szent vacsora, énekelt a református dalárda.

Az 1930-as évektől már kezdődtek szereplések, főleg Uzonból származó Mikós diák-kok szavaltak. Az úrvacsora vétele után mindenki hazatért otthonába, megebedeltek, ellátták az állatokat és lassan készü-lődtek az esti bálra, melyet mindenkor az Uzoni Református Dalárda szervezett és ezért „dalárdabál” volt a neve. Minden alkalommal szín-darabos bál volt, meghívókkal, s volt eset, hogy két zenekar is zenélt felváltva, az egyik az uzoni Koszti-féle cigányzenekar, a másik pedig a nagyborosnyói szintén cigányzenekar.

Napjainkban szenteste az uzoni „Tatrangi Sándor” iskola tanulói az alkalomhoz illő műsorral örvendeztetnek meg, első ünnepen pedig az „Atlantisz” fűvőszeneke bálján szórakozhatnak az oda elmenők.

Örvendetes, hogy ha más formában is, de a szórakozás, az együttlevés, együtt ünneplés igénye megmaradt az uzoni nép lelkivilágában.

AMBRUS ANNA

A rendőrfőnök nyilatkozta

Az UZONI HÍRLAP utóbbi lapszámaiban Uzon Község közigazgatási területén próbáltam megszólítani polgárokat, közhasznú tevékenységeikről, ennek értelmében szükségét látam bekopogni a helyi polgármesteri hivatal által működtetett rendőrségre is. A helyi rendőrfőnök, Ördög László megítélően fogadott, készséggel válaszolt kérdéseinkre.

- Mikor alakult a helyi Rendőrség ?
- Vissza kell tekinteni a 2010-es évre, amikor országos szinten alakulhattak a helyi rendőrségek, a 155/2010-es Törvény rendelkezése alapján. Átfogó működését szintén Kormányhatározat szavatolja az 1332/2010-es törvény alapján.
- Mikor alakult meg Uzon adminisztratív területén a polgármesteri hivatal által működtetett Rendőrség?
- A törvény által szavatolt lehetőséget a helyi tanácsi Határozat egyöntetűleg elfogadta és gyakorlatilag 2015-től működik Uzon teljes adminisztratív területén, vagyis ideértve az uzonhoz tartozó falvakat is.
- Hány személy van foglalkoztatva?
- Jelenleg kettő, de számításban van egy harmadik személy alkalmazása is.

- Munkafeltételeik miben nyilvánulnak meg?

- Aközrendészet, közbiztonság, közforgalom, környezetvédelem, kereskedelem, építészet területén. Ide tartozik Uzon adminisztratív területén a törvényes rend felügyelete, megőrzése. Például közhasznú épületek, parkok, pihenőpark, játszóterek rongálása, köztereken, autóbusz megállóknál, iskolai intézményekben, kultúrházban, vendéglőkben, bárókban, üzletekben való cigaretta használata, úgyszintén a kereskedelmi egységekben kiskorúak szeszes itallal való kiszolgálása, a csendzavarás, illetve az éjszakai csendzavarás. Azon kereskedelmi tulajdonosok, akiknek családi vállalkozásaik vannak és portájuk előtti teret szeretnének igénybe venni, kötelesek engedélyt kérni a helyi polgármesteri hivataltól. Idetartozik az építmények engedélyeztetése, különböző reklámtáblák engedélyeztetése és elhelyezése, ez mind felügyeletünk alatt van. Ezen túlmenően a köztereken való szemét eldobálása nem kijelölt helyekre, illetve kötele minden lakos a háztáji szemetét a helyi adottságoknak megfelelően elszállíttatni, amennyiben nagyobb mennyiség gyűl fel, köteles ügynevezett szeméttároló konténert rendelni a megyei köztisztasági vállalatától, és nem elrejteni bozótosban, folyómentén, stb.

Fontos tudni az állattartó tulajdonosoknak és mezőgazdászoknak, hogy terményeiket lehetőleg nappal szállítsák be a mezőkről, tekintettel, hogy korán sötétedik, esetenként köd van, esső esik, az utak csúszósak és több baleset adódik ilyenkor.

Úgyszintén a gazda a szekere kivilágításáról és kötelező mel-lény viseletéről kell gondoskodjon. Felügyeletünk alatt van a mezei lopások visszaszorítása, a megművelt területeken való le-geltetések büntetése is.

Itt említeném meg a bicikliseket is, akiknek szintén kötelező mellényt kell viselni és biciklijük kivilágítását biztosítani sötétedés után. Lehetőleg éjszaka ne közlekedjenek.

Itt hívom fel a figyelmet arra is, hogy Uzon adminisztratív területén kóborló vagy gazdájától elcsángált állatot (kutya, disznó, ló, stb.) a rendőrség személyezte a törvények értelmében befoghatja. A befogott állatokat 72 órán belül lehet visszaváltani, tartási díj és állategészségügyi kezelési díj ellenében. Vissza nem váltás esetén az állat eltulajdonítottként nyilvánul és értékesítődik.

Mindezen felsorolások közben figyelem a polgármesteri hivatal által biztosított irodában a számítógép ellenőrző monitorját, ami 13 filmkockából tevődik össze és magába foglalja Uzon területének leellenőrzését.

Beszélgatésünk befejezéseként Ördög László Rendőrfőnök kihangsúlyozza: „mi nem azért vagyunk, hogy feltétlenül büntessünk, hanem azért, hogy a törvényes előírásokat betartassuk. Először felszólítjuk Uzon adminisztratív területén törvénytelenséget elkövető személyt / személyeket, illetve kiskorúak esetében a szülőket, másadszor jogunkban áll büntetni.

Végül így zárja mondanivalóját Ördög László: „hiszem, hogy a lakosság megért bennünket, hogy hasznos munkát végzünk és értük, helységünk biztonságáért vagyunk”. Szolgálati telefonszámuk : 0743 005 278

Ördög László rendőrfőnök valamint rendőrtársa, Böllőni Dávid nevében kívánt Uzon és a hozzátartozó falvak lakóinak Áldott Karácsonyi Ünnepeket és Békés Boldog Új Esztendőt!

B. Ú. É. K. 2017!

VERES IBOLYA,
UZON

A 2017- es évi adók nem változtak.

A tanács 75 százalékos adókedvezményt határozott meg a 2017-es évre is a forgalomba beírt traktorok után járó adókra, abban az esetben, ha igazolják, hogy mezőgazdasági célra használják (ezen kedvezmény nem érvényes a helyi számmal bejegyzettek).

Felhívjuk az adófizetők figyelmét, hogy mindenféle változást, valamint adókedvezmény vagy adófelmntés igénylést,

szíveskedjenek bizonyító ak-tákkal a Polgármesteri hivatalhoz, 2016 december 30-ig benyújtani.

**Adók és
illetékek
a 2017-es évre**

Adófelmntést igényelhetnek a következő kategóriákba beso-rolható adófizetők: háborús vete-rának valamint azok özvegyei,

azon személyek amelyekre az 1990-es évi 118-as törvény vonatkozik, súlyos vagy mérsékelt fokozatú rokkantak (gyerek esetében a szülők), I-es fokozatú betegnyugdíjasok és más ka-tegóriák.

Azok az adófizetők, akik az egész évi adót március 31-ig befizetik, tízszázalékos kedvez-ményben részesülnek.

AMBRUS ANNA

KÁNYÁDI LENKE
REFERENS

Áldott karácsonyt, boldog új évet kívánunk az Uzoni Hírlap Olvasóinak!

A SZERKESZTŐSÉG

Megoldódik a közszállítási gond Uzonban

Uzon község települései és Sepsiszentgyörgy közötti autóbuszjáratokat a Kovászna Megyei Tanács felügyeli és ellenőrzi. **Ráduly István** uzoni polgármester több rendben értesítette és egyeztetett **Grüman Róbert** alelnök úrral és a közszállítást végző cég vezetőjével, a közszállítás körül kialakult gondokról és problémákról, fenntartva és bizonyítva mindazt a több tíz aláírással amelyet **Köpe Adél** segítségével begyűjtöttek az utasoktól. A polgármester reggelenként több ellenőrzést is tartott. A 2016. december 14-i, reggeli 7 órás ellenőrzésen a szállítócég vezetője, meg a Megyei Tanács képviselője is

jelen volt és bebizonyosodott, hogy a polgármester által jelzett problémák valóságok, az utasok nem fértek fel az autóbuszokra. Megígérték, hogy 2017 január elejétől a szentivánlaborfalvi reggeli járatkor 50 személyes autóbust fognak indítani. Ezúton is kérünk minden utast, hogy bármilyen probléma adódik a közszállítás folyamán, írásban vagy a következő telefonszámokon (0267 311 190 Megyei Tanács, 0743 872 420 a szállító cég igazgatója) jelezze azt, annak érdekében, hogy a megfizetett szolgáltatás (szállítás) legyen minőségi.

Ingyenes telekkönyvezés

2016-ban is folytattuk a mezőgazdasági területek tisztázását, visszaszolgáltatását és a Birtoklevelek kiállítását.

Ez év áprilisában megállapodás született a Polgármesteri Hivatal és a Kovászna megyei Kataszteri Hivatal között, amely szerint a 2016-ban kiadott birtoklevelekhez már kiállítják ingyen a telekkönyvet is.

Ez év folyamán 78 darab birtoklevelet adtunk át a tulajdonosoknak és 240 darab díjmentesen kiállított telekkönyvet.

Továbbá, ugyancsak a fent említett megállapodás alapján, lévén hogy Uzon község 5 településén befejeződött a mezőgazdasági területek tisztázása, és a Parcellázási rajzokat elfogadta a megyei Kataszteri Hivatal, a régebben kiadott birtoklevelekben feltüntetett parcellára is ingyen kiállítják a telekkönyvet.

Az ingyen telekkönyvezéshez szükség van a Birtoklevélben feltüntetett tulajdonos személyazonossági igazolványának vagy esetenként a halotti bizonyítványának a másolatára.

A megállapodást követően, már áprilisban többszöri felhívást intéztünk a lakossághoz (átiratok, plakátok, hangosbemondó, újság) és kértük, hogy a fent említett személyazonosságot igazoló akták másolatát szíveskedjenek leadni a Polgármesteri hivatalba.

Lévén, hogy az ingyen telekkönyvezéshez, a polgármesteri hivatal a szükséges iratcsomót dülőkre kell összeállítsa és továbbítsa a Kataszteri Hivatalnak minden birtoklevéllel rendelkező tulajdonos vagy azok örökösei le kell adják a megfelelő iratokat.

Ez idáig, a kiadott 1873 birtoklevélből csak 624-re kaptuk meg az iratokat, következtetésképpen egyetlen dülőt sem tudtunk előterjeszteni az ingyenes telekkönyvezésre!

Fontos megemlíteni, hogy a megyei Kataszteri Hivatallal kötött megállapodás időpontjában, Kovásza megyében, csak Uzon község lett volna abban a szerencsés helyzetben, hogy ingyenes telekkönyvezésben részesüljön, de sajnos a fent említett adatok miatt nem tudtunk egyetlen dülőt sem telekkönyvezetni.

Idő közben más községekben is beindul az ingyen telekkönyvezés, ami ahhoz vezethet, hogy ha később minden tulajdonostól meg is kapjuk a megfelelő iratokat és előterjesztjük, a telekkönyvek kiállítása időben nagyon elhúzódhat.

Élve e lehetőséggel is, újfent kérünk minden birtoklevéllel rendelkező földtulajdonost, vagy az örökösöket, hogy sürgősen szíveskedjenek leadni a Polgármesteri Hivatalban a birtoklevélben feltüntetett tulajdonos személyazonossági igazolványának vagy esetenként a halotti bizonyítványának a másolatát.

Ha nem tesznek eleget ezen kérésüknek, abban az esetben nem csak az Önök részére nem születik meg az ingyenes telekkönyv, hanem azon tulajdonosoknak sem akik már leadták a megfelelő iratokat.

DANKÓ ÉVA,
KATASZTERI REFERENS

Az uzoni önkéntes tűzoltó alakulat

Az uzoni önkéntes tűzoltó alakulat 1898-ban alakult meg Uzonban. Napjainkban 24 tagot számlálunk az alakulatban, melynek vezetője Sipos János. Az alakulat tagjai között vannak idősebb vagyis tiszteletbeli tűzoltók és vannak fiatal vagyis aktív tűzoltók akik a nap 24 órájában készen állnak a riasztásra.

A csapat aktív tagjai nagyon jó és kiképzett embereké váltak a számos barátságos versenynek és Sipos János tűzoltóparancsnoknak köszönhetően. A tűzoltóparancsnok az, aki motiválja és nagyon jól összetartja a csapatot. Ebben az évben, 2016-ban, hét barátságos versenyen vett részt a csapat és nagyon jól teljesített, mert négy első helyezést, egy második és egy harmadik helyezést ért el.

A csapat tagjainak a lelkesége és odaadása köszönetre méltó, hiszen munkájukat nem kísérik anyagi javak, de ugyanakkor magán támogatóknak örvend. Köszönetet mondanak a támogatásért **dr. Ráduly István** Uzon Község polgármesterének, az Uzoni Polgármesteri Hivatalnak, további támogatók a **Bertis S.R.L., Salamon S.R.L., Auto-Moto ZSK S.R.L., Ördög István, Finta és Demeter Ferenc**. Nem utolsósorban pedig **Tamás Sándor** elnök úrnak és a megyei tanácsnak.

A csapat nem csak a versenyeken állta meg a helyét, hanem a tűz-risztásokon is. Az idén 9 tűzriasztást kapott, melyet sikeresen kioltottak a sepsiszentgyörgyi tűzoltók segítségével, akikre mindig számíthatnak. Az Uzoni Községi Napok keretén belül autóbaleset és tűzriasztási szimulálást tartottak a lakosoknak a sepsiszentgyörgyi tűzoltókkal együtt. Szintén részt vettek a felvonulásokon ünnepségen Sepsiszentgyörgyön.

A csapat szintén szoros barátságot ápol, a sepsiszentgyörgyi tűzoltóság mellett, a magyarországi tolnai testvértelepülés tűzoltóival is. A tolnai tűzoltók idén rendezték megalakulásuk évfordulóját, amelyre az uzoni tűzoltókat is meghívták. A polgármester úr támogatásának köszönhetően, eleget tudtunk tenni a meghívásnak és részt vettünk az ünnepségen.

A csapat létszáma sajnos csökkent az elmúlt időben. A lakosság biztonságát viszont továbbra is 100%-ban szeretné biztosítani, ezért 17-20 éves fiatalok jelentkezését várja!

Fontos megemlíteni, hogy a tagok összefogásának köszönhetően a jövő évben fel szeretnék újítani és működésképpé tenni a közösség legöregebb tűzoltóautóját, támogatók segítségével.

Végül de nem utolsó sorban köszönetünket nyilvánítjuk ki újra dr. **Ráduly István** polgármester úrnak, az Uzoni Polgármesteri Hivatalnak, **Tamás Sándor** elnök úrnak és a megyei tanácsnak, valamint az összes támogatóknak. Az ők hozzájárulása nélkül az uzoni önkéntes tűzoltó alakulat nem tudna ilyen jól teljesíteni és nem tudna fennmaradni sem.

KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁN AZ UZONI
TŰZOLTÓK NEVÉBEN
SIPOS JÁNOS TŰZOLTÓPARANCSNOK

Boldog karácsonyt, sikerekben gazdag új évet kívánunk Uzon község minden lakójának!

Polgármesteri hivatal

Helyi Rendőrség

munkaközössége

Uzoni Vénusz Sportegyesület

Atlantisz Fűvőszénekar

Uzoni Hagyományőrző

Uzoni Önkéntes Tűzoltók

Huszáralakulat

**Köszönjük
a bizalmat!**

